

RESISTIM!

Un relat de: [Guiomar](#)

Són les sis del matí, la ràdio ha estat la nostra companyia gairebé tota la nit. Una nit intranquil·la i de poques hores de son. Converses suaus a peu de carrer, xiulades de mòbils, centenars de persones que s'esperen. Han d'arribar tard o d'hora!

Fa temps que es guarden en secret i en silenci. Trobades discretes per distribuir-les. Cadenes davant contenidors d'escombraries, bosses negres que passen de ma en ma. Tot està preparat. La gent les esperava amb certa tranquil·litat i les rep amb alegria continguda. Remor de veus, una por incerta, cada cop som més. Estem a tocar, ens mirem i callem. Cançons, guitarres, cafès i finalment aplaudiments. Ja han arribat sense que ningú sàpiga com, i si ho saben, callen.

Una legió d'homes vestits de negre, protegits amb cascos, armats i disposats a colpejar, s'han dispersat pel país i carreguen amb força contra la gent que esperava amb il·lusió. Resistim amb convenciment!

Entomem els cops tots junts, ens agafem fort tot i que anem per terra. Ens protegim tot i que molts ni ens coneixem. Hi ha un ambient entre alegria i tensió. Però ens mantenim fermes, decidits i compromesos. Sense presses, amb serenitat continuem defensant la nostra dignitat.

Hi ha gent als carrers foscos. No cal dir res, ens mirem i ens defensem. De nou una cadena de mans les treu, ara ja farcides dels nostres desitjos.

En el silenci de la nit escoltem la ràdio. Diuen que els "robocops", arribats per restablir l'ordre, han actuat amb prudència. Plorem pels nostres ferits. Només es tractava d'anar a votar!